

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τομάρι.

Γατιοπροβιά, ὁ ἰδ.

γατιουλότριχα ἡ, ἀμάρτ. κατσουλότριχα Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τρίχα.

Γατιότριχα 1, ὁ ἰδ. : Γιομίσαμε κατσουλότριχες.

γατιουλοῦ ἡ, ἀμάρτ. κατσουλοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δανακ.)

Κατὰ μετασχηματισμὸν ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, διὰ τῆς καταλ. -οῦ.

Γατιοῦ, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Τῇ γατιουλοῦ μου ὑρεῦγω Ἀπύρανθ. Ἡ κατσουλοῦ μὲ τὰ κατσουλάκια τῆς Δανακ.

* **γατιουλοφαγητός** ἐπίθ. κατσουλοφαγητὲ Τσακων. (Χαβουτσ.) κατσοφαγητὲ Τσακων. (Πραστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα καὶ κατσούα, καὶ τοῦ ἐπίθ. *φαγητός > φαγητέ, ὁ ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. ἐφαῖκα (=ἐφαγα). Πβ. H. Pernot, Dial. Tsakon., 249.

Γατιοφαγωμένος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Κατσουλοφαγητὲ θά'τα φακώ, γιὰ τήνου 'ν' πονᾷ ἂ γλῶσσα τ' (γαττοφαγωμένο θὰ ἐφαγες, γι' αὐτὸ πονεῖ ἡ γλῶσσα σου) Χαβουτσ. Σὰν κατσοφαγητὲ ν' ἐμποίτθερε τὸν ἄντε (σὰν γαττοφαγωμένο τὸν ἐκαμες τὸν ἄρτον) Πραστ.

γατιουλοφαγωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. κατσουλοφαγωμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς μετοχ. φαγωμένος, τοῦ ρ. τρώγω.

1) Γατιοφαγωμένος 1, ὁ ἰδ. : Μὴν τὸ φάης τὸ τυρί, πρέπει πὼς εἶναι κατσουλοφαγωμένο. 2) Γατιοφαγωμένος 2, ὁ ἰδ. : Κατσουλοφαγωμένο εἶν' ἀπόψε τὸ φεγγάρι.

γατιουλοφούρني τό, ἀμάρτ. κατσουλοφούρني Πελοπν. (Βερεστ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ φοῦρνος.

Εἶδος μικροῦ λάκκου σχηματιζομένου εἰς τὸ ἐμπρόσθιον καὶ ἰσόγειον μέρος τοῦ φούρνου τῆς οἰκογενείας, πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας τῶν διὰ τὴν πύρωσιν αὐτοῦ καιομένων κλάδων, ὅπου καταφεύγουν συχνὰ αἱ γαλαῖ, ἰδίᾳ κατὰ τὸν χειμῶνα, εἰς ἀναζήτησιν θερμότητος ἐνθ' ἄν. : Ὅπως τὰ κάμανε, θὰ δόνε χώση καμμιὰ μέρα 'ς τὸ κατσουλοφούρني τὸ βεθερό της Βερεστ. Συνών. σταχτοφούρني, φουρνόλακκος.

γατιουλοχώνω ἀμάρτ. κατσουλοχώνω Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τοῦ ρ. χώνω.

Σκάπτω καὶ καταχώνω τι κατὰ τὸν τρόπον τῶν γαλῶν, δηλ. ἐπιφανειακῶς καὶ ἀτελῶς: Τὸ κατσουλοχώνει τὸ στάρι.

γατιουνάρα ἡ ἀμάρτ. γατσουνάρα Κέρκ. (Αὐχινόν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούνι, παρ' ὃ καὶ γατσούνι, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Εἶδος τοῦ ἰχθύος «σαλάχι», ἡ ἀλλάχου ράζα.

γατιούνι τό, ἀμάρτ. γατσούνι Λεξ. Δημητρ. γατσούν'

Θεσσ. (Ἀργιθ. Καρδίτσ. κ.ά.) Στερελλ. (Σιβίστ. Τριχων. κ.ά.) κατσούνι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιτί, παρ' ὃ καὶ γατισί καὶ κατισί, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦνι, δι' ἣν ἰδ. Γ.Χατζιδ., MNE 2, 307/8.

Τὸ γατιούλι, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Κρυνών' σὰ γατσούν' Θεσσ. (Ἀργιθ.) Ρίξε λιγά'ι γάλα 'ς τὸ κατσούνι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

γατιούρα ἡ, ἀμάρτ. κατ-τούρα Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-τα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦρα.

Γατιάρα, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γάτιουρας ὁ, ἀμάρτ. κάτ-τούρας Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούρα, παρ' ὃ καὶ κατ-τούρα, κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Γάτιταρος, ὁ ἰδ.

γατιοφαγωμένος ἐπίθ. πολλαχ. γαττοφαγωμένος Κεφαλλ. κ.ά. γατιουφαγωμένους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. καττοφαγωμένος Χίος κ.ά. καττοφαγωμένος Χίος κ.ά. κατσοφαγωμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κατ-τοφαγημένος Κύπρ. κακιοφαγημένος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάττα ἢ γατιτί, καὶ τῆς μετοχ. φαγωμένος, παρ' ὃ καὶ φαγημένος, τοῦ ρ. τρώγω. Πβ. Γ.Χατζιδ., MNE 2, 580/81.

1) Ὁ ὑπὸ τῆς γαλῆς ἐν μέρει φαγωθεὶς πολλαχ. : Τ' γατιουφαγωμέν' κόττα θὰ φᾶμι τώρα; Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν. κ.ά.) Μὴ δρῶς ἀπὸ 'φτὸ τὸ κριάς 'γιατ' εἶναι κατσοφαγωμένο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ φωμί εἶναι κακιοφαγημένο, νὰ μὴ δώκης τοῦ παιδ'οῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. γατιουλοφαγωμένος 1. 2) Μεταφ., ὁ ἔχων ἐμφάνισιν οἰονεὶ μερικῶς καὶ ἀνωμάλως ὑπὸ γαλῶν φαγωθέντος πολλαχ. : Γατιοφαγωμένα μούτρα (δηλ. φέροντα πολλὰς ἀμυχὰς καὶ πληγὰς) Κεφαλλ. Πῶς ἐγιγι ἔτο' ἡ μύτη σ' ; Σὰ γατιουφαγωμέν' εἶγι Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν. κ.ά.) Εἶχε φύγει ἀφ' τοῦ χωριό του κ' ἦταν τὸ φεγγάρι μισό. Τὸ βλέπει, τὸ λοιπό, γεμᾶτον καὶ λέει: «μάννα μου, ἕνας φέγγαρος! ὅχι σὰν τῆς Χιὸς τὸ καττοφαγωμένο!» (ἐκ παραμυθ.) Χίος

γατιόχορτο τό, Κέρκ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ χόρτο.

Γατιάκι 2, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γατιοχώραφο τό, ἀμάρτ. γατσουχώραφον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιτί, παρ' ὃ καὶ γατισί, καὶ χωράφι.

Ἀγρὸς μὲ ἔδαφος ἡκιστα ἀποδοτικόν, σχεδὸν ἄγονον.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ναύπακτ.

γατιοπαράκι τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιόψαρο κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.

Τὸ μικρὸν «γατιόψαρο», δι' ὃ ἰδ. γατιόψαρο 1.

γατιόψαρο τό, Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Ὁθων. Παξ. Πάρ. (Λεῦκ.) — Λεξ. Βλαστ. 430 Πρω. Δημητρ. γατιόψαρον Λέσβ. (Μανδαμᾶδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ ψάρι.

1) Γάττος 2, ὁ ἰδ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Ὁθων. Παξ. — Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. : Τὸ γατιόψαρο εἶναι μικρὸς χαρχαρίας μὲ τέσσερες σειρὰς δόδια Παξ.

2) Κατὰ πληθ., οἱ ἐκ τῶν ἀλιευθέντων ἰχθύων θεωρούμενοι

